

Het is zo *waar* om mij te zijn

Het is zo *zwaar* om
mij te zijn

Een bundel

R.F. Boelhouwer

Schrijver: R.F. Boelhouwer

Coverontwerp: R.F. Boelhouwer

ISBN: 9789464052565

© 2020 R.F. Boelhouwer

Voorwoord

Gegroet, waarde lezer,

Ik wil u condoleren met de aankoop van deze bundel. Niet alleen heeft u er geld voor neergelegd, u heeft het ook nog eens opengeslagen. Bij deze waarschuw ik u: u kunt nog omkeren. U kunt deze bundel nog retourneren, mits u het bonnetje nog heeft en een paar pagina's nog niet als noodlottig toilet papier heeft gebruikt.

Als u besluit deze bundel te houden, wil ik u verwelkomen in de wonderlijke wereld van mijn brein. Als u links kijkt, ziet u de (in vriendenkringen) zeer gewaardeerde internetcolumns, gepubliceerd op mijn eigen sociale media, die iedere keer weer genoeg likes wisten binnen te halen om weer een gezond portie dopamine te ontvangen. Bedankt, brein!

Rechts ziet u gedichten, bijna allemaal geschreven in een pretentieuze bui, maar genoeg ook bevangen van een absurdistisch sfeertje. Sommige gedichtjes rijmen, anderen niet, en een paar zijn maar een paar regels lang. Alles voor in mijn bundeltje, zodat die paginanummers ook weer omhoog kunnen. Tof!

Rechtdoor ziet u het pantheon van mijn zelfgeschreven Nederlandstalige liedjes. Ik zal u niet voorliegen als ik zeg dat veel van deze liedjes klinkklare onzin zijn, maar wellicht kan u er een betekenis aan verbinden. Deze liedjes zijn enkel aangehoord door een select groepje en vinden via deze weg een groter publiek. Voel u vrij mee te zingen, ook als u de melodie niet weet

(dan verzint u er maar centje, doe een beetje moeite, zeg). Bam, paginanummers!

De bundel die voor u ligt is ontstaan vanuit een 1 aprilgrap, die helaas te veel serieuze interesse opwekte. Groepsdruk bracht mij tot het samenstellen van al mijn o zo gewaardeerde schrijfwerk op witte pagina's. Zonde van de bomen, maar goed, ik kan nu eenmaal moeilijk voor mezelf denken.

En als ik erop terugkijk, kan ik wel zeggen dat dit vroege oeuvre een wilde verzameling is van poëtische reflecties en literaire apenpoep. Algoed, u moedigde het aan, dus nu zal u ook moeten aanschouwen welk monster u gecreëerd heeft.

Dus, pak een kopje thee, zet wat literair verantwoorde achtergrondmuziek op, leun achterover in uw favoriete luie stoel en lees dit bundeltje in één ruk uit. Ik wens u veel leesplezier.

Kusjes,

R.F. Boelhouwer

Columns

De winter van een leven

De winter van het leven, wanneer De Tijd komt innen wat iedere sterveling verschuldigd is. De relativering: "je bent oud, het hoort erbij", terwijl filmische herinneringen vervagen en het bekende steeds vaker onbekend wordt. Wanneer botten gaan kraken en zintuigen je verlaten. Zo vergaat eenieder uiteindelijk, tot ze niet meer zijn dan zuiver stof en een zoete herinnering. Soms lijkt sterfelijkheid een wrede vloek, zeker van buitenaf.

Maar mijn opa en oma van vaders kant ontcrachten die zeer menselijke vrees voor de vernietigende kracht van De Tijd. Oud worden en vervagen lijkt dan opeens iets poëtisch, iets vredigs, als het slot van een lang maar romantisch gedicht. Dan weerklinkt tussen de lange en soms wazige verhalen door een leidmotief: "we hebben een mooi leven gehad."

Zo lijkt een bezoek altijd op kijken in een fotoboek, kijkend naar individuele en gedeelde herinneringen. Soms onverstaanbaar, soms wazig, maar immer gevuld met dankbaarheid en geluk. De acceptatie dat het leven een strenge meester kan zijn, maar de wil om al die zonneshijn daardoor niet te laten verduisteren. Dankbaarheid voor wat geweest is en wat je nog hebt. Dankbaarheid voor de glimlach en het luisterend oor, voor het bezoek en de groet. Dat zijn waarden om te koesteren.

Ik zie ze niet zo vaak als ik zou willen, noch als ik zou moeten, melancholisch wetende dat ieder afscheid de laatste kan zijn. En dan komt de dankbaarheid: voor de avonturen, de vorming en de levenslessen die zowel bewust als onbewust mijn luisterend oor invliegen. En zodra ik onderweg naar huis verdrink in warme herinneringen, realiseer ik me dat

eeuwig leven bestaat. In de obscure zones tussen herinnering en bestaan is
eeuwig leven te vinden. Daar zullen ze voorgoed bestaan.

Songfestival: achtertuinteditie

Ik ben verheugd dat ik eindelijk dit nieuws bekend mag maken. Het waren spannende maanden, gevuld met onzeker tandenknarsen en hoopvol duimen. Nu mag ik eindelijk stoppen met nagelbijten en bekend maken dat het Eurovisie Songfestival 2020 gehouden zal worden in mijn achtertuin. Niet Rotterdam, niet Maastricht, maar rond de wegwerpbarbecue.

Heeft mijn achtertuin de grootste capaciteit? “Groot” is uiteraard een kwestie van perspectief, maar met een beetje proppen is er een weg te vinden naar een fotogenieke massa die in tracking shots toch nog waardig lijkt. Is er een groot podium te bouwen? Nee, maar wie heeft er nou een groot podium nodig als je ook je hart en ziel kan steken in een rammelend handvaardigheidsproject, gemaakt door Mitchell uit 3 havo? Is er ruimte voor pers en kleedruimtes voor artiesten? Jazeker, mits iemand kan komen helpen met het uitruimen van mijn schuur. Ik weet zeker dat er met een slimme planning en een onvervalste liefde voor het minimale drie unieke shows kunnen worden neergezet, die in het geheugen van loyale Songfestivalfans zullen blijven spoken. Als ze in 2021 kijken naar hoe een obscuur Oostblokland in één of andere glamoureuze concertzaal met alle toeters en bellen van dien miljoenen pompt in het organiseren van dit evenement, zullen ze hunkeren naar de geur van mijn wegwerpbarbecue en het gegodver van mijn buurman, die vraagt of het niet een béétje zachter kan.

Wat heb ik te bieden? Nou ja, zoals ik al zei, een wegwerpbarbecue, waar we zowel carnivoren als vegetariërs/veganisten kunnen voorzien van een